

Het leugenachtig gedrag van Michaël de J. en Meike W. zet zich voort

Wie het dossier van de Deventer moordzaak bestudeert, kan niet heen om het leugenachtig optreden van Michaël de J. en Meike W. Diverse verhalen die Michaël tijdens zijn verhoren vertelde, verschillen duidelijk van wat getuigen over hem verklaren. Maar ook staan sommige van zijn verhalen haaks op de beschikbare feiten. Bovendien hebben Michaël en Meike in 2006 tegenover het onderzoeksteam van het Openbaar Ministerie nieuwe verklaringen afgelegd, die sterk afwijken van hun eigen verklaringen van kort na de moord. Het Openbaar Ministerie vindt dat echter niet belangrijk. In 'Oordeel zelf' is dit uitgebreid gedocumenteerd.

Dit leugenachtig gedrag heeft zich voortgezet nadat het Openbaar Ministerie op 13 juni 2006 het persbericht uitbracht over de resultaten van het oriënterend vooronderzoek. In het radio-interview met Michaël en Meike van 14 juni bij Vara's De Ochtenden, en ook in enkele persuitingen in die periode, is aantoonbaar gelogen over hun 'leed' als gevolg van alles wat er in de media over deze zaak is verschenen sinds 31 januari 2006.

Omdat er een civiele vordering werd aangekondigd, is gewacht met het aan de kaak stellen van deze leugens.

Nu de dagvaarding voor deze civiele vordering daadwerkelijk bij Maurice de Hond binnen is, en deze de genoemde (en andere) leugens bevat, zal in dit stuk ingaan worden op een aantal hiervan. Het betreft dus niet de leugens rondom de moord zelf, maar die over de gebeurtenissen in de afgelopen zeven maanden.

Bij de z.g. 'producties' (de bijlagen die toegevoegd zijn aan de civiele vordering) zit een relaas van Michaël en Meike (productie 20) over wat hen is overkomen sinds De Hond zijn uitingen heeft gedaan. Het lijkt sterk op hun eerdere uitingen in de pers (o.a. het genoemde radio-interview van De Ochtenden) na 13 juni.

In deze productie lezen wij o.a. dat Michaëls “*werk en carrière op de helling staan*”. Door het optreden van De Hond zou hij niet meer tot werken kunnen komen. Ook zou er sprake zijn van allerlei schades aan eigendommen, die zijn opgetreden sinds eind januari:

“In maart 2006 zijn de banden van de daar (bij het huis van Michaël, - red.) geparkeerde aanhanger lek gestoken en de sloten vernield. Daarvoor was er wel sprake dat kwajongens grind tegen de muur gooiden of voetballen tegen de roldeur, maar dat gaf nooit eerder dergelijke beschadigingen. Pas toen De Hond met zijn offensief begon, begon deze schade zich te ontwikkelen.”

“Vanaf februari 2006 was het raak (met de auto). Krassen erop, eieren erop, antenne verbogen, ruitenwissers ontwricht. Er komt steeds meer schade bij, ook aan het huis. Terwijl bij ons nooit eerder onze fietsen zijn vernield, zelfs niet voor 2005, gebeurt dit nu om de haverklap met grof geweld.”

“De poort (van het huis), de voordeur, de brievenbus, de schoorsteen, dakpannen, de voortuin, schilderwerk aan de voorgevel zijn beschadigd of geheel gesneuveld door de onophoudelijke regen van eieren, stenen en steentjes die wekelijks (meestal naar aanleiding van een opvallend bericht van De Hond in de media, een open brief, een TV-uitzending, een pamflet en dergelijke) naar het huis zijn gegooid. Wij benadrukken dat deze voorvallen vanaf najaar 2004 tot januari 2005 (bedoeld wordt waarschijnlijk 2006, - red.) niet zijn voorgevallen.”

Verschillende bewijzen tonen aan dat dit (wederom) leugenachtige verklaringen zijn.

Allereerst een interessant interview met Michaël de J. op 18 februari 2006 in De Stentor. Dus 18 dagen nadat naar buiten was gekomen dat het oriënterend vooronderzoek zich o.a. richtte op de rol van Michaël:

“Mensen hebben geen idee wat dat alles met je doet. Ik ben door die aanhoudende geruchtenstroom mijn werk kwijt geraakt, vrienden zijn afgehaakt, mijn sociale leven is onder het vriespunt gedaald, ruiten zijn ingegooid, autobanden zijn lek gestoken. Ze hebben mijn honden proberen te vergifigen. Door de opeenstapeling van gebeurtenissen ben ik nog nauwelijks aan mijn rouwverwerking over de dood en het verlies van mevrouw Wittenberg toegekomen.”

Zeker door de toevoeging van het laatste gedeelte (“niet toegekomen aan de rouwverwerking”) is heel duidelijk dat wat hierboven beschreven wordt als gebeurtenissen die Michaël zijn overkomen (nog los van het feit of ze echt gebeurd zijn of niet), zich hebben afgespeeld in de periode vanaf de moord (september 1999) tot en met 18 februari 2006. En niet exclusief of vooral sinds 31 januari 2006.

Dat blijkt ook uit het gesprek dat op 16 januari 2006 is gevoerd door de privé-rechercheurs Paalman & De Roy van Zuydewijn. Van dat gesprek is een verslag gemaakt, dat op 25 januari 2006 werd overhandigd aan het Openbaar Ministerie en ook is opgenomen in de bijlagen van het oriënterend vooronderzoek. Dit zegt Meike tegen de twee rechercheurs:

“Ons leven is door deze hele affaire een hel geworden. Er worden ruiten van onze woning en van onze auto ingegooid, ook worden er deuken in de auto getrapt enz. Michaël kan geen werk meer krijgen. Ik kreeg het ontslag door deze affaire bij I. in Apeldoorn, het contract werd niet verlengd.”

Een verklaring dus, afgelegd vijftien dagen voordat de publiciteit rondom het oriënterend vooronderzoek losbarstte.

Bijna twee jaar eerder (op 4 april 2004) spreken Michaël en Meike ook over hetgeen hen is overkomen sinds de moord op de weduwe. In een gesprek met twee prive-detectives verklaren ze het volgende: *“Ik kan u zeggen dat de afgelopen jaren wij door een diep dal zijn gegaan. Eerst het verdriet over de dood van mevr. Wittenberg en daarna de tegenstand in de buurt, hier waar ik woon. Er worden dingen tegen mijn ramen gegooid en er worden dingen geroepen naar ons. Dat is niet leuk. Zowel Meike als ik zijn allebei onze baan kwijt door de aandacht die op ons is gevestigd. Op het ogenblik doen wij beide niets en krijgen een uitkering.”*

In juli 2006 is door Paalman & De Roy van Zuydewijn een buurtonderzoek gedaan rond het huis van Michaël en Meike in Deventer. Er is gevraagd of men in de voorafgaande zes maanden heeft gezien of zich bij hun huis bepaalde incidenten hadden voorgedaan. Buurtbewoners vertelden dat zich in het verleden wel wat incidenten hadden voorgedaan, maar dat het de afgelopen zes maanden rustig was geweest.

Hoezeer Michaël en Meike de waarheid omzeilen, blijkt ook uit het volgende.

Meike beschrijft in productie 20 de gevolgen die het gesprek over haar alibi met Paalman & De Roy van Zuydewijn had voor haar werk: *“Op Meike’s werk was die middag (bedoeld wordt de middag van het gesprek met Paalman & De Roy van Zuydewijn 16 januari 2006, - red.) onmiddellijk duidelijk wie ik was. Zie je wel, gonsde het, dat is die van die moordenaar, het staat op internet..... Het management kon niets anders doen, dan zeggen dat we erboven moesten staan. Het maakte echter het werken voor Meike onmogelijk.”*

Over deze gebeurtenissen heeft ze ook in het radioprogramma De Ochtenden van 14 juni jl. een verklaring afgelegd: *“In januari, februari zijn er bijvoorbeeld twee rechercheurs langs gekomen, maar geen rechercheurs van politie maar van een particulier detectivebureau, zeg ik dan maar. Die middag heb ik een gesprek gehad met het management. Daarin is niet gezegd ‘je moet vertrekken’, maar de volgende ochtend wist ik wel wat mij te doen stond. Ik hoefde daar eigenlijk mijn gezicht niet meer te laten zien. Iedereen wist onmiddellijk al dat ik op het internet te bezichtigen was, met Michaël samen, met adres en onze halve namen stonden erop. Ik kon daar weer vertrekken.”*

Ook deze beschrijving staat volledig haaks op de werkelijkheid.

Het gesprek van Paalman & De Roy van Zuydewijn met Meike, in de middagpauze van haar werk, vond plaats op 16 januari 2006, dus vijftien dagen **voordat** de publiciteit ontstond over het oriënterend vooronderzoek en de briefwisseling met het Openbaar Ministerie over de andere verdachte, op www.geenonschuldigenvast.nl werd gepubliceerd.

De werkgever van Meike, een uitzendbureau, die haar geplaatst heeft bij een bedrijf in de tuinbouw, verklaart o.a. het volgende:

- "Er is wel direct na het gesprek met de twee rechercheurs een gesprek geweest tussen haar en het management van het bedrijf waar zij werkte. Een werkgever die trouwens tevreden over haar was."
- "Ik ben op 24 januari 2006 bij Meike op haar werk geweest, dus 8 dagen erna, en uit niets bleek me dat er iets bijzonders was gebeurd. Ze maakte een opgeruimde indruk."
- "Nadat op 31 januari het Openbaar Ministerie aankondigde een oriënterend vooronderzoek te gaan doen heeft Meike zich op 1 februari ziek gemeld. Ook toen heeft het management haar gezegd dat als ze weer beter was, ze bij het bedrijf aan de slag kon."
- "Begin april meldde Meike zich weer beter. Ondertussen was het bedrijf echter met een ander uitzendbureau in zee gegaan en kon Meike die functie niet meer via ons invullen. (Deze overgang naar een ander uitzendbureau heeft niets met de onderhavige moordzaak te maken.)"

Conclusie: De schadeclaim van €200.000 (€50.000 materieel en €150.000 immaterieel) tegen Maurice de Hond wordt onderbouwd met leugenachtige verklaringen over datgene wat hen overkomen zou zijn door het optreden van De Hond in de publiciteit sinds 31 januari 2006. Dit is een voortzetting van het patroon van leugenachtige verklaringen, die Michaël en Meike al sinds 28 september 1999 in verband met de Deventer moordzaak afleggen.